

ſøge et Beviſ for, at Landſthingets Udvalg var gaaet tilbage til Fortiden, og naar han mente, at der deraf med Nødvendighed fulgte, at ogsaa Folke-thingſubudvalgets Flertal maatte gaa tilbage til Fortiden, ſaa ſkal jeg lade det Beviſ, ſom den ærede Ordfører i ſaa Henſeende opſtillede, ſtaa hen til ærede Medlemmers Overveieſe. Der hører Noget til at ſøge et Beviſ i denne Henſeende deri, at Landſthingets Udvalg tilfældig har talt om, at Ordningen af Poſtvæſenet har ſin Rod i Fortiden, og at det ſkulde være en Grund for Flertallet her til at give et hiſtorisk Gyppoſe, for at underſøge, hvortledes Forholdene i det Hele vare for 200 Aar ſiden med Henſyn til Embedsſtanden.

Frederikſen: Da jeg ſelv er Embedsmand og endogsaa hører til de latinſt Dannede, kan jeg ikke være meget tilbøjelig til at behandle den Materie, der er omtalt i Udvalgets Betænkning. Men da dette Spørgſmaal om Embedsmændenes Stilling er kommet frem her i al ſin Almindelighed, kan jeg dog ikke undlade at gjøre en enkelt Bemærkning. Jeg ſluttede mig ganſte til den Mening, at Embedsmændenes Gager ikke maa være høiere, end det er nødvendigt for at faae Forretningerne udføre. Deri er jeg ſaa enig, ſom Nogen kan være. Jeg tror ganſte viſt, at det vil viſe ſig og allerede har viiſt ſig, navnlig ved viſſe høiere Embeder, at det vil være abſolut nødvendigt at gaa lidt videre, end man hidtil er gaaet, naar man vil have Forretningerne beſørge paa en for Landet forſvarlig Maade, og naar man vil have, at Folk ſkulle beſkæftige ſig med deres Embeder ſom deres eneſte og væſentligſte Gjerning og ikke, ſom det nu i høieſte Grad er Tilfældet, forene andre Forretninger eller andre Embeder eller private Stillinger med Embedsgjæringen. Jeg kan heller ikke undlade at lægge Vægt paa den Betragtning, at naar man vil beholde en god Embedsmand, naar man vil, at Embedsſtanden ſkal bevare det moraliſke og ſociale Standpunkt, ſom den nu indtager, er det nødvendigt ikke at lade Stillingerne ſynke for lavt. Men paa den anden Side lægger jeg overordentlig Vægt paa den Hændſgjæring, at Tilgangen til Embederne er bleven mindre; det er i mine Dine en ren Lykke for Landet, at Tilstrømningen til Embedsstillingerne er bleven mindre i de ſenere Aar. Det er en Lykke for alle vore Forhold, ikke blot i borgerlig og ſocial, men ogsaa i politiſk Henſeende, og jeg vilde meget beſlage, om Forholdet blev et andet, om vi atter ſkulde faae en ſaadan Tilstrømning, ſom der var for en Snes Aar ſiden. Der er en anden Allempe, man udfætter ſig for, naar man kommer ind paa høiere Embedsgager end nødvendigt; det er det beklagelige Forhold, at ikke blot Mange ſtrømme til denne Stilling, men at ſom en nødvendig Følge deraf en Mængde underordnede Forretninger

beſørgeſ af Folk med en høiere Uddannelse. Man vil maatte ſige, at det ikke kan ſtade. Men det er i Virkeligheden til ſtor Skade, dels fordi diſſe Folk ſjældent ere de bedſt ſtiffede til de underordnede Forretninger — det er i Virkeligheden ſom ofteſt ikke engang heldigt for Arbeidet, at Folk med de Kundſkaber, der fordrer til høiere Stillinger, ere anbragte i underordnede Stillinger — men dels ogsaa fordi man ved denne Ordning af Embedsvæſenet ikke faar de bedſte Embedsmænd uddannede til de høiere Poſter. Midlet dertil er ikke at lade Folk, endog eſter at deres Ungdom er forbi, beſkæftige ſig med underordnede Forretninger, der ikke gjøre Fordring paa ſærlige Kundſkaber eller ſpecial Dygtighed. Vi have jo ſet Folk ſ. Gr. i Miniſterierne, i en lang Række af Aar, eſter at de have modtaget den meſt vidtgaaende Uddannelse, ſidde med Forretninger, der lige ſaa godt kunne beſørgeſ af Folk, hvis Uddannelse havde en ganſke anden Karakter. Hvorledes er det nu muligt i denne Henſeende at opnaa det Rette? Det forekommer mig, at der er en Veie, der er ganſke ſimpel — og jeg udtaler dette ved denne Leilighed, fordi dette Spørgſmaal nu en Gang er bragt frem i al ſin Almindelighed — Veien er den, at vi mere, end vi hidtil have gjort, i vort Lønningsſyſtem gaa over til Alderſtillægsprincipet og ſamtidig lade Begyndelſesgagerne blive meget lave. Derved kan man hindre Tilstrømninger uden dog paa den anden Side at ſtille Folk, der længe have tjent, mindre heldigt. Bemt diſſe Alderſtillæg i ſtørre Omfang end hidtil! Dernæſt maa De viſnok give viſſe fremragende Stillinger høiere Gager, end De hidtil have været tilbøjelige til. Jeg kan ikke her indlade mig nærmere paa Drøftelſen af hele dette Spørgſmaal, men vil kun fremhæve, at naar man ſer paa Uſſeligheden af at undgaa dette, at Folk kunne finde deres Regning ved at ſidde med underordnede Forretninger i længere Tid for ſenere at komme i høiere Stillinger, ſaa maa man lade Begyndelſesgagerne være lave, men i en høiere Grad end hidtil gaa til Alderſtillægene. Det er denne enkelte Bemærkning, ſom jeg eſter den Karakter, Forhandlingen har taget, har troet mig berettiget til at anføre.

Sindenburg: Eſter min Opfattelſe er det en fuldkommen rigtig Stilling, den ærede Ordfører har indtaget i denne Diskuſſion, naar han har ſagt, at det ikke er Flertallets Henſigt yderligere at hævde de Betragtninger, der ere nedlagte i den Erklæring, ſom er omdelt til Thingets Medlemmer. Jeg tror nemlig, at det, naar man vilde gaa en anden Veie, ganſke ſikkert vilde viſe ſig, at det ikke vilde lade ſig gjøre at hævde den. Nu ere de trykte, de kunne gjøre deres Virkning, forſaa vidt de kunne blive aſtrykte gjennem den Del af Preſſen, ſom vil gjøre ſig en Tilrebeſtillelſe af at aſtrykke dem, og ſom ſandſynligviſ